

Arrest

nr. 292 426 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2023 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 maart 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 december 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 27 juni 2022 en op 19 oktober 2022.

1.3. Op 12 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 januari 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Braziliaans staatsburger, afkomstig uit de staat Mato Grosso. In 2011 scheidden uw ouders. U had een slechte band met uw vader, die zich gewelddadig gedroeg. U verhuisde samen met uw moeder naar Goiânia, in de staat Goiás. U bent homoseksueel. Op aanraden van uw toenmalige stiefvader, P.(...) N.(...) B.(...) die een gepensioneerd militaire politieagent is, begon u in maart 2018 aan een voorbereidende militaire opleiding in de stad Goiânia. Deze opleiding vond 's avonds plaats in hetzelfde winkelcentrum waar u werkte. Datzelfde jaar begon u uw homoseksualiteit openlijker te beleven. U nam op 9 september 2018 deel aan een gaypride parade samen met uw boezemvriendin F.(...) en haar partner, en was actief op de dating app Grindr. Op 22 september 2018 werd u betrappt in het toilet door enkele medecursisten van uw militaire opleiding, terwijl u orale seks had met een jongen waarmee u had afgesproken. U werd beledigd, waarop u wegluchtte. Op 2 oktober 2018 werd Jair Bolsonaro verkozen tot president van Brazilië. Zijn anti LGBT discours baarde u zorgen. U hoorde geruchten van milities die opgericht werden om homoseksuelen aan te pakken. Op 16 november 2018 werd u in de toiletten van het winkelcentrum aangevallen door uw medecursisten. U werd geslagen, beledigd en bedreigd. U vluchtte weg en keerde naar huis terug. U zocht geen bescherming bij de politie, omwille van uw vermoeden dat uw belagers deel uitmaakten van die anti LGBT militie. U dacht dat uw stiefvader ondertussen uw homoseksuele geaardheid vermoedde, waardoor hij zijn gedrag ten aanzien van u had gewijzigd en waardoor u ook niet bij hem terecht kon voor hulp. U vermoedt dat uw toenmalige stiefvader deel uitmaakte van de groepering die u aanviel. U besloot Brazilië te verlaten. Uw ontslag op uw werk werd echter geweigerd. Na een maand verplicht werken en een maand verplicht verlof, werd uw ontslag uiteindelijk aanvaard begin februari 2019. U verliet Brazilië op 6 maart 2019 en reisde via Parijs naar België waar u op 7 maart 2019 aankwam. Uw moeder scheidde eind 2020 van P.(...) N.(...) B.(...) omwille van zijn gewelddadige gedrag. Op 12 oktober 2020 verzocht u om internationale bescherming. Begin 2022 verstuurde uw ex-stiefvader, die uw moeder geregeld vraagt waar u bent, u een vriendschapsverzoek via Instagram, wat u weigerde. Begin juli 2022 kreeg u vriendschapsverzoeken via Instagram van onbekende profielen, waarna u besloot uw account af te sluiten. U vreest bij terugkeer naar Brazilië het slachtoffer te worden van agressie omwille van uw homoseksualiteit. Daarnaast vreest u problemen met uw vader omwille van zijn gewelddadige gedrag.

U bent in het bezit van uw origineel Braziliaans paspoort en uw originele Braziliaanse identiteitskaart.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw rijbewijs; het contract dat u afsloot toen u aan de voorbereidende militaire opleiding begon en enkele betalingsbewijzen hiervan; een kopie van een foto van u, F.(...) en haar partner getrokken op de gay pride parade d.d. 9/9/2018; twee brieven van uw vriendin F.(...), waarin zij beschrijft wat u overkomen is, de envelop waarin deze brieven werden verstuurd en een kopie van haar paspoort; een kopie van een brief van uw collega E.(...) waarin hij beschrijft wat u overkomen is en een kopie van zijn paspoort; een kopie van een foto van u en uw collega's d.d. 21/7/2018 waarop u uw verjaardag viert; enkele screenshots van Google Maps van de locatie van uw woning, en het winkelcentrum waar u werkte en een militaire opleiding volgde; een kopie van een foto waarop uw vader staat met verwondingen die hem werden toegebracht door zijn partner; een kopie van een contact- en afstandsverbod bekomen door uw zus ten aanzien van uw vader d.d. 23.04.2019; een kopie van uw vliegticket reservatie; een USB stick met daarop een reportage over het geweld en de agressie dat plaatsvond na de verkiezing van Jair Bolsonaro tot Braziliaans president, en een geschreven Franse transcriptie van deze reportage; een kopie van een aantal persartikels over de algemene situatie van homoseksuelen in Brazilië; een kopie van een persartikel aangaande de oprichting van een anti LGBT militie in Brazilië na de verkiezing van Jair Bolsonaro; een kopie van enkele artikelen over de situatie van homoseksuelen in Brazilië zowel voor als na de verkiezing van president Bolsonaro; een screenshot van een Instagram post waarin Jair Bolsonaro de covid-19 sterftegevallen omschrijft als een manier om Brazilië te bevrijden van homoseksuelen; een kopie van een internetartikel waarin vermeld wordt dat het geweld ten aanzien van homoseksuelen in de staat Goiás verhoogde met 375 procent in het jaar 2022 ten opzichte van het jaar 2021; een kopie van een attest waaruit blijkt dat u psychologisch opgevolgd werd; een kopie van een attest van Rainbow House; een kopie van een brief van uw huidige partner B.(...) die uw relatie met hem bevestigt; een kopie van de identiteitskaart van B.(...); een kopie van enkele foto's van uw relatie met B.(...); een kopie van uw arbeidscontract bij Fedasil; een kopie van een attest de directeur van het opvangcentrum waar u werkt, waarin zij spreekt over uw persoonlijkheid; een

kopie van een tweede contract bij Fedasil; een kopie van een attest waarin bevestigd wordt dat u een cursus volgt; een kopie van een attest dat bevestigt dat u deelnam aan een Selor test.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Voor zo ver u aangeeft een psycholoog in België te raadplegen (NPO I p. 9 en p.11), moet opgemerkt worden dat u evenwel nergens kenbaar maakte dat u niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. Dit blijkt evenmin uit het voorgelegde attest van uw psycholoog. Uit het verloop van de persoonlijke onderhouds blijkt ook dat u op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze kon deelnemen en uw motieven op dienstige wijze uiteen kon zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en vervolging te hebben ondergaan omwille van uw homoseksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt weliswaar dat er in de Braziliaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen.

Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd en dat ten gevolge van een beslissing van het Braziliaanse Hooggerechtshof in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u reeds op 7 maart 2019 aankwam in België en slechts op 12 oktober 2020 verzocht om internationale bescherming, nadat u door de politie een bevel had gekregen het grondgebied te verlaten, daar uw visum met een geldigheid van 90 dagen verstreken was. U verzocht niet eerder om internationale bescherming daar u van de Braziliaanse gemeenschap in België vernam dat er geen beschermingsmogelijkheden waren voor Brazilianen. Aan de advocaten en sociaal assistenten die u sprak, vertelde u niet over uw eigenlijke vertrekredenen, daar u verlegen en teruggetrokken was (NPO I p. 7, 14). Deze houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze vrees kenbaar maakt en de beschikbare beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Uw laattijdig verzoek om internationale bescherming ondermijnt dan ook de ernst en geloofwaardigheid van uw voorgehouden vluchtmotieven.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de problemen die u stelde te hebben gehad met enkele cursisten van de voorbereidende militaire opleiding die u volgde. Dit blijkt uit onderstaande vaststellingen. U verklaarde dat uw medecursisten uw homoseksuele geaardheid ontdekten via een foto op sociale media en nadat zij u betrapten met een andere jongen. U slaagde er echter niet in coherente verklaringen hieromtrent af te leggen. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet wist hoe die

foto van u op sociale media was terechtgekomen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dit echter wel te weten. Immers, in november 2018, na onderzoek had u deze foto teruggevonden op het Instagramprofiel van M.(...), de vriendin van uw boezemvriendin F.(...) (NPO II p. 4-5). Voorts is het, gelet op de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gedetailleerde verklaringen aflegde, opmerkelijk dat u naliet om het incident waarbij u betrappt werd in het toilet door enkele medecursisten te vermelden voor de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). U slaagde er voorst niet in coherente verklaringen af te leggen over de exacte gebeurtenissen die plaatsvonden toen u betrappt werd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat u op heterdaad betrappt werd. Uw medecursisten kwamen het toilet binnen en troffen u aan die orale seks gaf aan de jongen waarmee u had afgesproken. Zij begonnen te roepen, waarna u meteen stopte en naar buiten liep (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beschreef u een andere versie van de feiten. U bevond zich in een toilethokje waar u orale seks gaf aan de jongen waarmee u had afgesproken. Er kwamen enkele mensen de toiletruimte binnen die, naar u vermoedt, u en die jongen bezig hoorden in het toilethokje. Nadat zij op de deur klopten en begonnen te roepen, deed u open omdat u dacht dat het politieagenten waren. Hierna zag u dat het om medecursisten ging, en liep u beschaamd weg (NPO II p. 8). Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat uw medecursisten van uw homoseksualiteit zouden hebben vernomen via een foto op sociale media, noch dat zij u zouden hebben betrappt in een toilethokje met een andere jongen. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aanval van uw medecursisten die hierop volgde op 16 november 2018 en die u expliciet linkte aan deze eerdere gebeurtenissen. Dit blijkt verder uit de incoherente en tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent aflegde.

Zo was u tegenstrijdig in uw verklaringen over het tijdstip waarop u vernam dat enkele medecursisten die dag naar u waren komen vragen in de winkel waar u werkte. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u net klaar was met werken en nog even door de winkel ging om te zien wat er daar gaande was, toen u werd aangesproken door de winkelmanager. Nadat u vernam dat uw medecursisten naar u gevraagd hadden, verliet u de winkel en ging u naar de les (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u terug uit middagpauze kwam, toen u door de winkelmanager werd aangesproken. Hij vertelde dat uw medecursisten naar u gevraagd hadden. Nadat uw uurrooster erop zat, ging u die avond naar de les (NPO II p. 10).

Voorts stelde u voor de DVZ en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u merkte dat u gevolgd werd door vijf personen toen u onderweg was naar het toilet (NPO I p. 13; Verklaring CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u echter dat deze vijf personen het toilet binnenkwamen toen u uw handen had gewassen en de ruimte wou verlaten. U had hen hiervoor niet opgemerkt (NPO II p. 11).

U kon verder geen eenduidige verklaringen afleggen over wie u precies had aangevallen. Zo was u incoherent over welke functie de leider van die vijf personen had. Aanvankelijk verklaarde u dat u vermoedde dat deze leider een militaire politieagent was. Gewezen op het feit dat hij geen uniform droeg op het moment van de feiten en dat die aanval op u dan niet plaatsvond terwijl hij in functie was, veranderde u van mening en dacht u dat hij deel uitmaakte van de burgerpolitie die burgerkleren draagt. Gevraagd naar concrete indicaties, wees u op uw ervaring met politiebeambten via uw stiefvader, wijzigde u nogmaals uw verklaringen en beweerde u opnieuw dat hij een militaire politieagent moest zijn (NPO I p. 16). U legde tevens incoherente verklaringen af over de andere vier personen die u hadden aangevallen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat de meeste van hen T-shirts van de militaire opleiding aanhadden, enkel de leider niet (NPO I p. 13). Gepeild tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar hoe u wist dat die aanvallers deel uitmaakten van die militaire opleiding, verklaarde u slechts van twee personen zeker te zijn, u had hen immers terug gevonden op de Instagram pagina van de opleiding. Op het moment van de aanval wist u niet dat die vier personen tot de opleiding behoorden (NPO II p. 12). Gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk een reden had opgegeven waardoor u wist dat zij tot die opleiding behoorden, ontkende u dit (NPO II p. 12). Verder gevraagd naar welke kledij die vier belagers aanhadden, stelde u dat twee van hen misschien een uniform aanhadden. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat alle vier personen een T-shirt van de opleiding aanhadden, kwam u niet verder dan te stellen dat u het zich niet goed meer kon herinneren (NPO II p. 13).

Verder is het opmerkelijk dat u er niet in slaagde om de namen van de twee belagers die u was te weten gekomen consequent juist te gebruiken. In het eerste persoonlijk onderhoud vermeldde u tot tweemaal toe L.(...) S.(...) en V.(...) P.(...) (NPO I p. 13-14). In het tweede persoonlijk onderhoud wisselde u echter hun namen om, en sprak u van L.(...) P.(...) en V.(...) S.(...) (NPO II p. 5). Gewezen op deze inconsequentie verklaarde u louter dat u zich misschien vergist had (NPO II p. 18). Na het betekenen van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, maakte u een correctie over en wijzigde u nogmaals uw verklaringen. U keerde terug naar uw initiële bewering dat uw aanvallers L.(...) S.(...) en V.(...) P.(...) heetten.

U liet evenmin coherente verklaringen optekenen over waar uw belagers naartoe gingen toen de aanval gedaan was. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde dat een van hen een toilethokje binnenliep en de rest naar buiten ging, stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat al uw belagers de toiletruimte verlieten, u wist echter niet naar waar (NPO I p. 13; NPO II p. 11, 13).

Uw verdere gedrag in de nasleep van de aanval op u komt voorts niet overeen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U bleef immers nog heel de maand december naar uw werk gaan. Dat u voorzorgsmaatregelen nam, u vermomde zich en ging per taxi naar het werk, doet niets af aan het risico dat u hiermee nam. Uw belagers wisten immers waar u werkte en hadden u daar al eerder gezocht (NPO I p. 14, NPO II p. 14). Dat u voorts nog tot uw vertrek in maart 2019 in uw huis bleef wonen, is eveneens opmerkelijk. U vreesde immers de politie die vlakbij was en voortdurend in uw straat passeerde (NPO I p. 14, NPO II p. 15).

Bovenstaande vaststellingen nopen te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden aanval op u door uw medecursisten omwille van uw homoseksualiteit. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw loutere veronderstelling dat uw ex-stiefvader deel zou uitmaken van die anti LGBT militie en op die manier een rol zou hebben gespeeld in de aanval op u door uw medecursisten (NPO II p. 16).

Wat betreft de overige problemen met uw ex-stiefvader, hij probeerde u te volgen op sociale media en vraagt aan uw moeder waar u bent (NPO II p. 15-16), dient vastgesteld dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zelf heeft u sinds midden 2020 geen contact meer met hem. Het vriendschapsverzoek dat hij u verstuurde op sociale media begin 2022 heeft u simpelweg geweigerd, net zoals de vriendschapsverzoeken van de voor u onbekende profielen (NPO II p. 15-16). Uw moeder is ondertussen gescheiden van uw ex-stiefvader en woont niet meer in Goiânia (NPO I p. 3, NPO II p. 16). Uit niets blijkt bijgevolg dat u ten aanzien van uw ex-stiefvader actueel een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient te koesteren.

Gelet op het geheel aan voorgaande bent u er aldus niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Wat betreft de problemen met uw vader, hij was gewelddadig en probeerde de eigendommen van de familie zich toe te eigenen, dient opgemerkt dat u zelf al jaren geen fysiek contact meer had met uw vader en slechts zelden telefonisch contact met hem onderhield (NPO II p. 17). Uit het door u neergelegde contactverbod bekomen door uw zus en waar u ook in opgenomen bent als te beschermen partij, blijkt bovendien dat u in geval van problemen met uw vader beroep kan doen op de in Brazilië aanwezige beschermingsmodaliteiten.

Uit uw aangebrachte motieven kan aldus geen nood aan bescherming afgeleid worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Na het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 was er een toename van politioneel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door dit regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of

meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, en het feit dat u over een rijbewijs beschikt wordt niet in twijfel getrokken. Evenmin staan de locaties van uw werkplek en huis, uw deelname aan de gay pride parade op 9.09.2018, en uw reis naar België in maart 2019 ter discussie. Wat betreft de verklaringen die uw vriendin F.(...) en uw collega E.(...) neerschreven, dient opgemerkt dat dergelijke verklaringen niet als objectieve bron kunnen weerhouden worden. De inhoud van de verklaringen van uw collega E.(...) blijken voorts niet overeen te komen met uw eigen verklaringen. Zo stelde u zelf dat uw medecursisten slechts eenmaal naar u op zoek zijn gekomen in de winkel waar u werkte (NPO II p. 10). Uw collega verklaarde in zijn brief dat deze medecursisten meermaals naar u op zoek kwamen in de winkel waar u werkte. Wat betreft de verschillende persartikels en de reportage aangaande de situatie van homoseksuelen in Brazilië, dient opgemerkt dat dergelijke verwijzingen naar de algemene situatie van homoseksuelen onvoldoende is om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het contactverbod dat uw zus bekwam ten aanzien van uw vader wordt voorts niet betwist. Dat u hier in België werkt, opleidingen volgt, examens aflegt, een relatie met B.(...) Bethume onderhoudt, naar de psycholoog ging en in contact staat met Rainbow House staat evenmin ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 8, § 1 van het koninklijk besluit houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betwist de verschillende motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een psychologisch attest d.d. 29 januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Brazilië op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de beschikbare informatie kan immers niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de

LGBT-gemeenschap in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen, blijft dan ook noodzakelijk;

(ii) verzoeker slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen vermits:

(a) verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming de ernst en geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtmotieven ondermijnt, (b) er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij stelde te hebben gehad met enkele cursisten van de voorbereidende militaire opleiding die hij volgde, (c) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers loutere veronderstelling dat zijn ex-stiefvader deel zou uitmaken van die anti-LGBTI militie en op die manier een rol zou hebben gespeeld in de aanval op hem door verzoekers medecursisten, (d) wat betreft de overige problemen met verzoekers ex-stiefvader – hij probeerde verzoeker te volgen op sociale media en vraagt aan zijn moeder waar verzoeker is – dient te worden opgemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; te meer daar verzoeker zelf sinds midden 2020 geen contact meer met hem heeft, hij het vriendschapsverzoek simpelweg kon weigeren en zijn moeder intussen gescheiden is van zijn ex-stiefvader en niet meer in Goiânia woont;

(iii) wat betreft de problemen met verzoekers vader, hij was gewelddadig en probeerde zich de eigendommen van de familie toe te eigenen, dient te worden opgemerkt dat hij zelf al jaren geen fysiek contact meer had met zijn vader en slechts zelden telefonisch contact met hen onderhield, alsook dat uit het door verzoeker voorgelegde contactverbod bekomen door zijn zus en waar verzoeker ook in opgenomen is als te beschermen partij blijkt dat verzoeker in geval van problemen met zijn vader beroep kan doen op de in Brazilië aanwezige beschermingsmodaliteiten;

(iv) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Voor zo ver u aangeeft een psycholoog in België te raadplegen (NPO I p. 9 en p.11), moet opgemerkt worden dat u evenwel nergens kenbaar maakte dat u niet op volwaardige wijze zou kunnen deelnemen aan onderhavige procedure. Dit blijkt evenmin uit het voorgelegde attest van uw psycholoog. Uit het verloop van de persoonlijke onderhouds blijkt ook dat u op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze kon deelnemen en uw motieven op dienstige wijze uiteen kon zetten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Met betrekking tot zijn psychische kwetsbaarheid legt verzoeker, naast voormeld psychologisch attest van 21 november 2020 (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 9), nog een attest van 29 januari 2023 (verzoekschrift, stuk 2) voor.

De Raad stelt vast dat uit voormeld document niet kan blijken dat verzoekers voorgehouden psychische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt enkel, en dit slechts op algemene wijze, verwezen naar een

mogelijke heropflakking van verzoekers psychisch-emotionele kwetsbaarheid (symptomen binnen het kader van psychotrauma, angst- en stemmingsstoornissen) en het feit dat hij aangeeft acute gedachten van dood, zin- en hopeloosheid te ervaren. Echter kan op basis van het attest niet worden afgeleid dat de opsteller ervan – die overigens aangeeft niet langer betrokken te zijn als psycholoog bij verzoeker – zich voor zijn conclusies heeft beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. Evenmin wordt in dit document uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze een invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit document melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde document niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt er zich in het verzoekschrift toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn voormelde klachten. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen.

In dit verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker in de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 december 2020, geen melding maakte van zulke noden. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie ‘*Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ d.d. 1 december 2020, vraag 1*’). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de persoonlijke onderhouden van verzoeker op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het CGVS, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers voorgehouden psychische problemen nog worden opgemerkt dat hij niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure, voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Brazilië het slachtoffer te worden van geweld, racisme en discriminatie omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij merkt in dit verband op dat hij ten gevolge van een aanval op zijn persoon door enkele medecursisten van de voorbereidende militaire opleiding is gevlucht uit zijn land van herkomst. Verzoeker geeft ook aan problemen te vrezen met zijn vader omwille van zijn gewelddadige gedrag en hij vreest zijn ex-stiefvader, een gepensioneerde militaire politieagent.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij

er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3. Zo wijst de commissaris-generaal vooreerst terecht op verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker meer dan anderhalf jaar heeft gewacht na zijn aankomst in België op 7 maart 2019 – nadat hij reeds een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten – om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, staat immers haaks op de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij bij zijn aankomst in België werd geïnformeerd dat zijn verzoek als Braziliaan geen kans op slagen had en hij nooit heeft durven vertellen dat de redenen voor zijn vlucht uit Brazilië verband hielden met zijn homoseksualiteit omdat hij niet graag over zijn seksuele geaardheid praat, dit gevoelig ligt en een aspect van zijn privéleven betreft. In dit verband dient te worden benadrukt dat dit geenszins als afdoende verschooning kan worden aanvaard en niet kan verantwoorden waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren.

Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.3.5.4. *In casu* wordt verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

De Raad benadrukt evenwel dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Brazilië niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt vooreerst dat het homohuwelijk in 2013 gelegaliseerd werd in Brazilië en dat in juni 2019 discriminatie op basis van seksuele oriëntatie strafbaar werd door een uitspraak van het Braziliaanse Hooggerechtshof. Ook zijn er congresleden die openlijk homoseksueel zijn. Nergens in deze informatie wordt melding gemaakt van eventuele publieke, gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid.

Dit neemt niet weg dat er in de Braziliaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweld tegen homoseksuelen en dat de voormalige Braziliaanse president zich schuldig maakte aan een homofob discours. Ook de opkomst van evangelische bewegingen en van extreem rechts in politieke kringen, alsook de patriarchale orde in Brazilië bedreigen de door seksuele minderheden verworven rechten. Uit de voorgelegde landeninformatie kan evenwel niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Brazilië systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Brazilië omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Hoewel uit het voorgaande kan blijken dat personen met een homoseksuele geaardheid een hoger risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan eruit niet worden besloten dat iedere homoseksueel in Brazilië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en blijft een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming bijgevolg noodzakelijk. Het komt daarbij aan verzoeker toe om op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.5. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel geen enkel voldoende zwaarwegend en geloofwaardig persoonlijk feit waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.6. Verzoeker verklaart omwille van zijn geaardheid te zijn aangevallen door enkele cursisten uit de voorbereidende militaire opleiding die hij volgde.

De commissaris-generaal considereert te dezen evenwel vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de betrapting van verzoeker in de toiletten door enkele medecursisten in september 2018. In dit verband staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

*“U verklaarde dat uw medecursisten uw homoseksuele geaardheid ontdekten via een foto op sociale media en nadat zij u betrapten met een andere jongen. U slaagde er echter niet in coherente verklaringen hieromtrent af te leggen. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet wist hoe die foto van u op sociale media was terechtgekomen (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dit echter wel te weten. Immers, in november 2018, na onderzoek had u deze foto teruggevonden op het Instagramprofiel van M.(...), de vriendin van uw boezemvriendin F.(...) (NPO II p. 4-5). Voorts is het, gelet op de vaststelling dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken reeds gedetailleerde verklaringen aflegde, opmerkelijk dat u naliet om het incident waarbij u betrap werd in het toilet door enkele medecursisten te vermelden voor de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). U slaagde er voorst niet in coherente verklaringen af te leggen over de exacte gebeurtenissen die plaatsvonden toen u betrap werd. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde u dat u op heterdaad betrap werd. Uw medecursisten kwamen het toilet binnen en troffen u aan die orale seks gaf aan de jongen waarmee u had afgesproken. Zij begonnen te roepen, waarna u meteen stopte en naar buiten liep (NPO I p. 12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beschreef u een andere versie van de feiten. U bevond zich in een toilethokje waar u orale seks gaf aan de jongen waarmee u had afgesproken. Er kwamen enkele mensen de toiletruimte binnen die, naar u vermoedt, u en die jongen bezig hoorden in het toilethokje. Nadat zij op de deur klopten en begonnen te roepen, deed u open omdat u dacht dat het politieagenten waren. Hierna zag u dat het om medecursisten ging, en liep u beschaamd weg (NPO II p. 8). Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat uw medecursisten van uw homoseksualiteit zouden hebben vernomen via een foto op sociale media, noch dat zij u zouden hebben betrap in een toilethokje met een andere jongen.
(...)”*

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft gezegd dat hij niet “weer” hoe deze foto op sociale netwerken is terecht gekomen, maar dat hij dit niet “wist” ten tijde van het incident. Hij meent dat er een vergissing gebeurde door een werkwoord te vervoegen in de tegenwoordige tijd en dat de tegenstrijdigheid aldus niet kan worden aangenomen.

De Raad wijst erop dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de foto het volgende uiteenzet: *“Ik weet niet hoe die foto op sociale media is terechtgekomen want ik hield mijn seksuele geaardheid verborgen en publiceerde niets hiervan”* (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ, vraag 3.5.), waarbij hij er aldus geenszins op alludeert dat hij dit na onderzoek wel te weten kwam, zoals hij verklaart tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (administratief dossier, CGVS d.d. 19 oktober 2022 (hierna: CGVS II), p. 4-5).

Aangaande het gegeven dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij in september 2018 zou zijn betrap door medecursisten in het toilet, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft uitgelegd welke problemen hij ondervond tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken ten gevolge waarvan hij niet open en rustig kon spreken. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem in het Portugees werd voorgelezen, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, ‘vragenlijst’ DVZ). Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft verzoeker te kennen dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet ideaal verliep doordat alle deuren en ramen open moesten blijven en het interview verschillende keren werd onderbroken (administratief dossier, CGVS d.d. 27 juli 2022 (hierna: CGVS I), p. 3). Gevraagd of hij ondanks deze omstandigheden alle essentiële elementen kon weergeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient, antwoordt verzoeker dat hij dit heeft gedaan – zij het wel in een samenvatting zoals de ambtenaar vroeg (*ibid.*). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het interview geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verzoeker kan in dit verband de schending van artikel 8, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorschrijft dat het gehoor bij de DVZ moet plaatsvinden in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen, niet met goed gevolg aanvoeren.

In zoverre verzoeker de tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen over de exacte gebeurtenissen die plaatsvonden in september 2018 poogt te herstellen stellende dat hij tijdens zijn eerste

persoonlijk onderhoud slechts antwoordde op een open vraag waarin hem werd gevraagd naar redenen voor zijn vlucht, terwijl hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd nader toe te lichten hoe zijn medecursisten hem hebben verrast, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers te worden vastgesteld dat daar waar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud – zij het tijdens zijn vrij relaas – laat optekenen dat hij op heterdaad werd betrapt door enkele medecursisten in de toiletten terwijl hij orale seks gaf aan een andere man (administratief dossier, CGVS I, p. 12), hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij vermoedt dat deze personen hen bezig hoorden, op de deur klopten en verzoeker vervolgens zelf de deur heeft geopend (administratief dossier, CGVS II, p. 8). In dit tweede scenario is evenwel geen sprake van een betrapting op heterdaad. Bijgevolg kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift voorhoudt dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud louter details heeft verstrekt ter invulling van hetgeen hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verklaard.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de betrapting van verzoeker door medecursisten in september 2018. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat de aanval van zijn medecursisten op 16 november 2018 rechtstreeks het gevolg zou zijn geweest van de voorgehouden gebeurtenissen in september. Bijkomend kan met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker over deze aanval bovendien incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegt, die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondermijnt.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing vooreerst pertinent geoordeeld als volgt:

“Zo was u tegenstrijdig in uw verklaringen over het tijdstip waarop u vernam dat enkele medecursisten die dag naar u waren komen vragen in de winkel waar u werkte. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat u net klaar was met werken en nog even door de winkel ging om te zien wat er daar gaande was, toen u werd aangesproken door de winkelmanager. Nadat u vernam dat uw medecursisten naar u gevraagd hadden, verliet u de winkel en ging u naar de les (NPO I p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u terug uit middagpauze kwam, toen u door de winkelmanager werd aangesproken. Hij vertelde dat uw medecursisten naar u gevraagd hadden. Nadat uw uurrooster erop zat, ging u die avond naar de les (NPO II p. 10).”

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud slechts antwoordde op een open vraag waarin hem werd gevraagd naar de redenen voor zijn vlucht, terwijl hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd om de zaken nader toe te lichten. Hij verduidelijkt dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud enkel verklaarde dat hij klaar was met zijn werk, zonder daarbij te vermelden dat het 's middags was. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij op 16 november klaar was met werken en dat hij bij het verlaten van zijn bureau eerst nog door de winkel ging om te zien hoe het daar ging toen zijn manager aangaf dat er medecursisten in de winkel waren gekomen en naar hem hadden gevraagd. Verzoeker vervolgt daarbij dat hij vervolgens de winkel verliet en naar de les ging (administratief dossier, CGVS I, p. 13) -die hij elke werkdag 's avonds volgde van 19u tot 22 à 23 uur (*ibidem*, p. 5)- waarbij hij aldus wel degelijk te kennen geeft dat hij op het einde van zijn werkdag werd ingelicht door zijn manager. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud situeert verzoeker dit nochtans na zijn namiddagpauze (*“toen ik terugkwam van mijn middagpauze, heeft de zaakvoerder mij bij haar geroepen”*), waarna hij nog zijn uurrooster afwerkte en vervolgens naar de les doorging (administratief dossier, CGVS II, p. 10-11). Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift dan ook niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheid toe te dekken.

De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden:

“Voorts stelde u voor de DVZ en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u merkte dat u gevolgd werd door vijf personen toen u onderweg was naar het toilet (NPO I p. 13; Verklaring CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u echter dat deze vijf personen het toilet binnenkwamen toen u uw handen had gewassen en de ruimte wou verlaten. U had hen hiervoor niet opgemerkt (NPO II p. 11).”

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift in dit verband dat de vragen die hem tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werden gesteld niet duidelijk waren en dat hem toen nooit werd gevraagd of hij had gemerkt of hij werd gevolgd voordat hij het toilet binnen ging, doch enkel of hij deze mensen eerder had gezien. Hij verduidelijkt dat hij deze vraag heeft beantwoord met dien verstande dat van hem werd verwacht dat hij zei of hij deze mensen eerder had gezien/geïdentificeerd, waarop het antwoord ontkennend is.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker, noch zijn advocaat doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om in

onderhavig verzoekschrift voor het eerst te beweren dat er tijdens het tweede persoonlijk onderhoud onvoldoende duidelijke vragen zouden zijn gesteld. Dit is een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Dit klemt des te meer daar blijkt dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud wel degelijk – zij het na een verduidelijking – ontkennend antwoordt op de vraag of hij eerder had gemerkt dat hij achtervolgd werd naar het toilet:

“Wat gebeurde er toen u naar het toilet ging?” *Ik heb de cabine gebruikt op een normale manier en toen ik mijn handen gewassen had en naar buiten wou zijn er vijf personen binnen gekomen. Twee personen hebben zich tussen mij geplaatst, een persoon heeft zich in het midden van het lokaal geplaatst en twee personen aan de overkant, alsof ze aan het bewaken waren.*

“Wanneer heeft u gemerkt dat die personen daar waren?” *Toen ik de cabine verliet en ik mijn handen ben gaan wassen, zijn ze binnengekomen.*

“Daarvoor had u ze nog niet opgemerkt?” *Ik begrijp de vraag niet, of dat ik ze gezien heb ik het leslokaal?*
Ja, in het leslokaal of onderweg naar het toilet? *Neen. (...)* (administratief dossier, CGVS II, p. 11).

2.3.5.8. Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent geoordeeld:

“U kon verder geen eenduidige verklaringen afleggen over wie u precies had aangevallen. Zo was u incoherent over welke functie de leider van die vijf personen had. Aanvankelijk verklaarde u dat u vermoedde dat deze leider een militaire politieagent was. Gewezen op het feit dat hij geen uniform droeg op het moment van de feiten en dat die aanval op u dan niet plaatsvond terwijl hij in functie was, veranderde u van mening en dacht u dat hij deel uitmaakte van de burgerpolitie die burgerkleren draagt. Gevraagd naar concrete indicaties, wees u op uw ervaring met politiebeamten via uw stiefvader, wijzigde u nogmaals uw verklaringen en beweerde u opnieuw dat hij een militaire politieagent moest zijn (NPO I p. 16). U legde tevens incoherente verklaringen af over de andere vier personen die u hadden aangevallen. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud stelde u dat de meeste van hen T-shirts van de militaire opleiding aanhadden, enkel de leider niet (NPO I p. 13). Gepeild tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud naar hoe u wist dat die aanvallers deel uitmaakten van die militaire opleiding, verklaarde u slechts van twee personen zeker te zijn, u had hen immers terug gevonden op de Instagram pagina van de opleiding. Op het moment van de aanval wist u niet dat die vier personen tot de opleiding behoorden (NPO II p. 12). Gewezen op het feit dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk een reden had opgegeven waardoor u wist dat zij tot die opleiding behoorden, ontkende u dit (NPO II p. 12). Verder gevraagd naar welke kledij die vier belagers aanhadden, stelde u dat twee van hen misschien een uniform aanhadden. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat alle vier personen een T-shirt van de opleiding aanhadden, kwam u niet verder dan te stellen dat u het zich niet goed meer kon herinneren (NPO II p. 13).

Verder is het opmerkelijk dat u er niet in slaagde om de namen van de twee belagers die u was te weten gekomen consequent juist te gebruiken. In het eerste persoonlijk onderhoud vermeldde u tot tweemaal toe L.(...) S.(...) en V.(...) P.(...) (NPO I p. 13-14). In het tweede persoonlijk onderhoud wisselde u echter hun namen om, en sprak u van L.(...) P.(...) en V.(...) S.(...) (NPO II p. 5). Gewezen op deze inconsequentie verklaarde u louter dat u zich misschien vergist had (NPO II p. 18). Na het betekenen van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, maakte u een correctie over en wijzigde u nogmaals uw verklaringen. U keerde terug naar uw initiële bewering dat uw aanvallers L.(...) S.(...) en V.(...) P.(...) heetten.

U liet evenmin coherente verklaringen optekenen over waar uw belagers naartoe gingen toen de aanval gedaan was. Waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud beweerde dat een van hen een toilethokje binnenliep en de rest naar buiten ging, stelde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat al uw belagers de toiletruimte verlieten, u wist echter niet naar waar (NPO I p. 13; NPO II p. 11, 13).”

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het feit dat hij niet zeker is van de functie van de leider van de groep, temeer daar hij diens identiteit niet kent en hij bijgevolg slechts kan speculeren, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen, waarmee hij evenwel niet vermogt voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid te herstellen.

Met betrekking tot de incoherente verklaringen aangaande de andere vier personen die hem zouden hebben aangevallen, merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij ten tijde van de aanval niet wist of zijn belagers dezelfde opleiding volgden als hij aangezien er meer dan vijftig mensen van verschillende disciplines in de klas zaten. Het zou pas na opzoeken op het internet zijn geweest dat verzoeker kon vaststellen dat twee van hen inderdaad lid waren van de klas. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog in wezen louter zijn verklaringen gedurende het tweede persoonlijk onderhoud herhaalt. In dit verband dient te worden onderstreept dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en bijgevolg het impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te vergoelijken.

Verzoeker voert nog aan dat hij inderdaad niet meer zeker is van de kleding van zijn belagers en er in dit verband moet worden aan herinnerd dat verzoekers om internationale bescherming die getraumatiseerd zijn door bepaalde gebeurtenissen in het land van herkomst, vaak slechts fragmenten van hun herinneringen delen, waarbij zij geneigd zijn om alleen belang te hechten aan de “centrale” elementen met een sterke emotionele inhoud. Hij verwijst in dit verband naar het attest van een psycholoog (verzoekschrift, stuk 2) waarin psycho-traumatische symptomen, angsten en bezorgdheden in zijn hoofde worden vermeld.

Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. De Raad herhaalt dat hoger (punt 2.3.4.) reeds is komen vast te staan dat uit de stukken waarop hij vermag acht te slaan niet blijkt dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Aangaande de namen van de twee daders merkt verzoeker in het verzoekschrift op dat hij deze heeft kunnen vinden door te zoeken op de internetpagina *realiza cursos*, dat deze pagina echter alleen beschikbaar was tijdens een raadpleging en het begrijpelijk is dat hij de twee namen heeft verwisseld. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot *post-factum* verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker meent dat het gegeven dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat één van de aanvallers een toilethokje is binnengegaan en de anderen zijn vertrokken, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze allen na de aanval de toiletten hadden verlaten, niet tegenstrijdig is. Hij merkt in dit kader op dat het feit dat één van hen een toilethokje is binnengegaan niet betekent dat hij niet is weggegaan zoals de anderen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud onmiskenbaar aangeeft dat toen de lift naar beneden ging, alle aanvallers het toiletlokaal verlieten (administratief dossier, CGVS II, p. 13), daar waar hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart dat toen twee belagers de lift hoorden, zij riepen dat iedereen moest weglopen en zich verstoppen waarbij één van hen een toilet binnenliep en waarop verzoeker zijn kans zag om zelf weg te lopen (administratief dossier, CGVS I, p. 13). Dat deze laatste uiteindelijk zou zijn vertrokken zoals hij aangeeft in het verzoekschrift, vermag niet om deze incoherentie in zijn verklaringen te verklaren of te weerleggen.

Dat verzoeker na de beweerde aanval bovendien nog de hele maand december naar zijn werk bleef gaan, ondermijnt voorts – dit in tegenstelling tot wat hij betoogt in het verzoekschrift – de door hem voorgehouden vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dat hij voorzorgsmaatregelen nam, zich vermomde en per taxi naar het werk ging, doet niets af aan het risico dat hij hiermee nam. Zijn belagers wisten immers waar hij werkte en hadden hem daar al eerder gezocht (administratief dossier, CGVS I, p. 14; administratief dossier, CGVS II, p. 14). Dat verzoeker voorts nog tot zijn vertrek in maart 2019 in zijn huis bleef wonen is eveneens opmerkelijk. Verzoeker vreesde immers de politie die vlakbij was en voortdurend in zijn straat passeerde (administratief dossier, CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 15).

Gelet op het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden aanval op hem door zijn medecursisten omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hieruit volgt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers loutere veronderstelling dat zijn ex-stiefvader deel zou uitmaken van deze anti-LGBTIQ+-militie en op die manier een rol zou hebben gespeeld in de aanval op zijn persoon (administratief dossier, CGVS II p. 16).

2.3.5.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) wat betreft de overige problemen met verzoekers ex-stiefvader – hij probeerde verzoeker te volgen op sociale media en vraagt aan zijn moeder waar verzoeker is – dient te worden opgemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade; te meer daar

verzoeker zelf sinds midden 2020 geen contact meer met hem heeft, hij het vriendschapsverzoek simpelweg kon weigeren en zijn moeder intussen gescheiden is van zijn ex-stiefvader en niet meer in Goiânia woont; (ii) wat betreft de problemen met verzoekers vader, hij was gewelddadig en probeerde zich de eigendommen van de familie toe te eigenen, dient te worden vastgesteld dat hij zelf al jaren geen fysiek contact meer had met zijn vader en slechts zelden telefonisch contact met hen onderhield, alsook dat uit het door verzoeker voorgelegde contactverbod bekomen door zijn zus en waar verzoeker ook in opgenomen is als te beschermen partij, blijkt dat verzoeker in geval van problemen met zijn vader beroep kan doen op de in Brazilië aanwezige beschermingsmodaliteiten. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas onvoldoende zwaarwichtig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.10. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.12. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend geloofwaardig persoonlijk feit blijkt, waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag omwille van zijn seksuele geaardheid. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Brazilië ooit werd gearresteerd of mishandeld, werd verstoten door zijn familie of dat hem de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

Waar het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging impliceert, is een feitelijke en individuele beoordeling vereist rekening houdende met alle concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Brazilië volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit deze elementen kan dan ook niet blijken dat verzoeker in de toekomst alsnog nood zou hebben aan internationale bescherming omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift brengt verzoeker verder evenmin enig ander, concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij naar de toekomst toe omwille van die reden(en) nood zou hebben aan internationale bescherming. Alles samen genomen, maakt verzoeker bijgevolg niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Brazilië zal terechtkomen in een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Brazilië.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig of ongeloofwaardig zijn en dat zijn homoseksuele geaardheid op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de veiligheidssituatie in Brazilië wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Na het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 was er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door dit regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.*

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Brazilië is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug over te maken aan het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

A. DE SMET